तस्य देवसमानस्य पार्थिवस्य महात्मनः ।
नैतदौपयिकं मन्ये भुक्तभोगस्य भोजनं ॥ १० ॥
चतुरन्तां महीं भुक्त्वा महेन्द्रसदृशो भुवि ।
कथमिंगुदिपिण्याकं स भुंक्ते वसुधाधिपः ॥ ११ ॥
अतो दुःखतरं लोके न किंचित् प्रतिभाति मे ।
यत्र रामः पितुर्दद्यादिंगुदिक्षोदमृद्धिमान् ॥ १२ ॥
श्रुतिस्तु खल्वियं सत्या लौकिकी प्रतिभाति मे ।
यदन्नः पुरुषो भवति तदन्नास्तस्य देवताः ॥ १३ ॥
एवमार्त्ता सपत्न्यस्तु जग्मुराश्वास्य तां तदा ।
ददृशुश्चाश्रमे रामं स्वर्गाच्च्युतमिवामरं ॥ १४ ॥
सर्वभोगैः परित्यक्तं रामं संप्रेक्ष्य मातरः ।
आर्त्ता मुमुचुरश्रूणि सस्वरं शोककर्शिताः ॥ १५ ॥
तासां रामः समुत्थाय जग्राह चरणाम्बुजान् ।
मातॄणां मनुजव्याघ्रः सर्वासां सत्यसंगरः ॥ १६ ॥
ताः पाणिभिः सुखस्पर्शैर्मृदंगुलितलैः शुभैः ।
प्रममार्जुः रजः पृष्ठाद्रामस्यायतलोचनाः ॥ १७ ॥
सौमित्रिरपि ताः सर्वा मातृः संप्रेक्ष्य दुःखिताः ।
अभ्यवादयदासक्तं शनै रामादनन्तरं ॥ १८ ॥
यथा रामे तथा तस्मिन् सर्वा ववृत्तिरे स्त्रियः ।
वृत्तिं दशरथाज्जाते लक्ष्मणे शुभलक्षणे ॥ १९ ॥